

Neděle 2. adventní
J12,20-36
5.12.2021

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od toho který byl, který je, a který přichází.

Introit:

Ano i duše má předěšena jest náramně, ty pak, Hospodine, až dokavad?
Vyslyšel Hospodin pokornou modlitbu mou, Hospodin modlitbu mou přijal.

Píseň: 72

Čtení: Ex33,12-23

Píseň: 65 1-5

Kázání: J12,20-36

Někteří z poutníků, kteří se přišli o svátcích klanět Bohu, byli Řekové. Jsou největší svátky Izraele. I Řekové chtějí vstoupit do příběhu vysvobození. Sám Hospodin vyvedl Izrael z egyptského otroctví. Nyní přišla Ježíšova hodina. Kolik věcí se dá stihnout za jednu hodinu? Jak dlouhá bude Ježíšova hodina?

Od této chvíle se bude čas Boží protínat s časem lidským. Kdo z těchto některých poutníků rozpozná Ježíše jako beránka? Kdo z těch, pro které Ježíš přišel, rozpozná beránka, který snímá hřích světa? Kdo z přítomných rozpozná hodinu Boží slávy?

Ježíš poutníkům, ale i nám, vypráví tři kratičká podobenství. Všechna vypráví o tom, jak Ježíš promění smrt v něco, co bude dávat smysl. Smrt, utrpení, jindy tak nesmyslné, se stane díky Ježíšově hodině smysluplné.

Příběh první: *Amen, amen, pravím vám, jestliže pšeničné zrna nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek.* Obraz zrna a obraz země. Zem

jako hrob, kde každý je sám. Jak z této samoty a opuštěnosti může vzejít mnohý užitek? Samota, opuštěnost se v příběhu o pšeničném zrně mění na *mnohý užitek*. Ježíš prochází samotou, opuštěností od Boha a lidí, aby mohl vydat mnohý užitek. Ježíš prochází touto opuštěností a samotou, aby nikdo z nás již nebyl sám.

Ježíš se rozhoduje vstoupit do zóny hrobu, kde bude opuštěn a sám, odtržen od svého Otce. To všechno proto, abychom to nemuseli prožít. Při křtu jsme se vydali spolu s Ježíšem smrti, tak jako pšeničné zrno, aby nám byl změněn náš život na mnohý užitek.

Příběh druhý: Tak tedy, díky Ježíši Kristu jsme křtem vstoupili v život. A nyní jako by nás Ježíš posílal do boje. Jako by měl před sebou bojovníky a povzbuzoval je v čase boje.

Kdo miluje svůj život, ztratí jej. Tak povzbuzovali velitelé římské vojsky před bitvou s nepřáteli. Kdo se v boji bude bát o svůj život, bude se vyhýbat střetu, schovávat se, s větší pravděpodobností zahyne.

Kdo však bojuje statečně, dopadne tak jako ten, *kdo nenávidí svůj život v tomto světě, uchrání jej pro život věčný*. Tak náročné je následování Ježíše; tedy cesta až pod Ježíšův kříž. Nepřehání to svědek Jan s tím bojem? Nikdo nechce bojovat. Chceme mít klid. Proč se neustále vymezovat proti *tomuto světu*? Proč s ním vůbec bojovat?

Ježíš moc dobře ví, jak člověk uvnitř sebe mnohdy zápasí. Jak se mu nechce proti *tomuto světu* bojovat. Raději kapituje, aby nemusel svůj život měnit. Největší nepřítel totiž číhá, kdykoli máme vyprázdněné duše.

Nyní duše má zkormoucená jest, a což dím? Otče, vysvobod' mě z této hodiny. I Ježíš bojuje a zápasí. I na něho přichází slabost. I on by raději nezápasil. I on se kormoutí nad svým rozhodnutím.

Nebude nakonec Ježíš litovat svého rozhodnutí být ve stínu svého nebeského Otce? Nelitujeme my někdy rozhodnutí pro Krista, když v zápase o svůj život víry utržíme nejeden šrám a mnohdy prohráváme?

Možná, že zkormoucená duše Ježíšova je ze strachu o víru učedníků i o víru v nás. Možná, že duše Ježíšova je zkormoucená nad našimi prohrami, slabostmi, nad naší malou vírou. Rozpoznáme v ukřižování, v poslušnosti Bohu v hrobu Boží slávu?

Příběh třetí. I když je tma; i když se zdá, že jsme v jejím sevření; na světě je světlo. *Dokud máte světlo, neustávejte v cestě, aby vás nepřekvapila tma.* Příběh o věčném neúnavném putování. Je světlo, den, a proto se máme vydat na cestu. Tak jako Izraelci byli vyvedeni z noci Egypta do světla dne, tak i my jsme vyváděni na světlo Boží lásky. Ježíš je světlem, které tma nepohltní. I když je tma, i když díky epidemii, strachu, rozvratu všech lidských hodnot je naše duše zkormoucená, protože nevidíme světlo. Zdá se, že jen tak poblikává někde v koutku, vystrčené do kouta. Však světlo světa Ježíš i v této adventní době svítí do naší tmy.

Ježíš nás na naší cestě povzbuzuje: já jsem to světlo a zazářil jsem. Bylo to tehdy, když jsem šel cestou kříže. Tehdy mi svou slávou osvěcoval cestu samotný Bůh. Sám Bůh z hrobu, tak jako zrno ze země, díky tomuto světlu vydalo pro nás mnohý užitek.

A tak v této jistotě můžeme i dnes žít. Noc, tma, chladná zem; smrt je díky Ježíši Kristu překonána.

Amen.

Píseň: 65 6-9

Poslání:

I vy jste kdysi byli tmou, ale nyní vás Pán učinil světlem.
Žijte proto jako děti světla – ovocem světla je vždy dobrota, spravedlnost a pravda;
zkoumejte, co se líbí Pánu.

Požehnání:

Bože, smiluj se nad námi a požehnej nám, zasvět' obličej svůj nad námi,
tak aby poznali na zemi cestu tvou, mezi všemi národy spasení tvé.
Požehnání svého uděliž nám Bůh, Bůh náš.
Požehnej nás Bůh, a bojtež se jeho všechny končiny země.

Píseň: 75 1,4